

πῆλθεν εἰς Ἐκβάτανα πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πενθερόν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐγήρασεν ἐντίμως, καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐνδόξως, καὶ ἐκληρονόμησεν αὐτούς, καὶ ἀπέθανεν ἐννενήκοντα ἐννέα ἐτῶν.

(ὑπὸ Ν. Βάμβα).

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀλέξανδρος Πούσκιν.

Ο ποιητὴς οὗτος ἐγεννήθη ἐν Πετρούπολει ἐν ἔτει 1799. ἐκπαιδευθεὶς δὲ εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ἐν ἔτει 1817, ἀπεβίωσε δὲ ἐν ἔτει 1837, συγγράψας ᾠδὰς, ὕμνους, σατύρας καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα, μεταξύ τῶν ὁποίων διαπρέπει τὸ ἥρωϊκὸν αὐτοῦ ποίημα ἐπιγραφόμενον ὁ *Ῥουσλάνος καὶ ἡ Λουδμίλα*, διακρινόμενον διὰ τὸ ὕψος τῆς φαντασίας, τὰς φαιδράς καὶ θελκτικὰς περιγραφάς, τὰς ποικίλας ἀλλαγῶνας καὶ ἄλλας ποιητικὰς καλλονάς, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὸ γλαφυρὸν, ἀφελὲς καὶ εὐχαρι τοῦ λεκτικῶν τοῦ συγγραφέως ἢ δὲ ὑπόθεσις τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Ὁ Βλαδίμιρος μέγας πρίγκιψ τοῦ Κιέβου, μέλλων νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λουδμίλα μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ῥουσλάνου εὐγενεῦς Ῥώσσου, δίδει λαμπρὸν συμπόσιον· οἱ προσκεκλημένοι πίνουσι τὸ χρυσόγρουν ὕδρομελί εἰς ἀργυρὰ ποτήρια καὶ εὐθυμοῦσιν ἀκραζόμενοι τὸν μουσηγέτην Βοϊάν, τὸν ἐπωνομασθέντα ἀκρόνα τῶν παλαιῶν χρόνων, ὅστις κρούων τὴν κινύραν αὐτοῦ ἐξυμνεῖ τὴν ὠραιότητα τῆς Λουδμίλας καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ῥουσλάνου· ὁ δὲ ἄγριος Ῥογδάης, ὁ ἠδυπαθὴς Κατμήρης, καὶ ὁ γελοῖος Φαρλάφος, οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι τοῦ ἥρωος Ῥουσλάνου, παρευρίσκονται ἐπίσης εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ κατηρεῖς, σκυθρωποὶ καὶ ἀπληπισμένοι. Τὸ συμπόσιον τελειώνει, καὶ οἱ μὲν προσκεκλημένοι ἀναχωροῦσιν, οἱ δὲ συγγενεῖς ὀδηγοῦσι τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον αἴφνης τρομερὰ βροντὰ μνηνοῦσι τὸν πλησίον καταπεσόντα φρικτὸν κεραυνόν, ὁ δὲ μάγος Τσερνομόρος περιεκαλυμμένος ὑπὸ πυκνοῦ νέφους εἰσέρχεται εἰς τὸν νυμφικὸν (θάλαμον καὶ ἀρπάζει τὴν Λουδμίλαν. Ὁ Βλαδίμιρος μαθὼν τὴν συμφορὰν ταύτην προσκαλεῖ ὄλους τοὺς εὐγενεῖς νέους καὶ διατάττει αὐτούς νὰ καταδιώξωσι τὸν ἄσπαγα, ἀλλὰ βελων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ῥουσλάνον, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν νέαν αὐτοῦ σύζυγον, ὑπεσχέθη νὰ νυμφεύσῃ τὴν Λουδμίλαν μετ' ἐκεῖνου, ὅστις ἐλευθερώσας ἐπαναγάγῃ αὐτήν.

Ὁ Ῥουσλάνος καὶ οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι αὐτοῦ Ῥογδάης, Κατμήρης καὶ Φαρλάφος, καθὼς καὶ οἱ γενναιότεροι νέοι τοῦ Κιέβου ἐξέρχονται πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Λουδμίλας, ἀλλ' ἕκαστος αὐτῶν ἀκολουθεῖ ἀλλοίαν ὁδόν· ὁ ἥρωος τοῦ ποιήματος Ῥουσλάνος ἀπαντᾷ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον σπήλαιον, εἰσέρχεται καὶ εὐρίσκει πολὺν γέροντα, ὅστις ὑποδεχθεὶς τὸν ἥρωα εὐμενῶς διηγεῖται εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Λουδμίλα ἠρπάγη ὑπὸ τοῦ Τσερνομόρου· καὶ ὁ μὲν ἥρωος ἀπελπίζεται, ὁ δὲ γέρον παραμυθεῖ αὐτὸν ἀναπειθὼν ν' ἀναπαυθῇ· ἀλλ' ὁ Ῥουσλάνος κατατροχώμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, παρακαλεῖ τὸν ἐρημίτην νὰ διηγηθῇ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμβάντα.

Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἐπεισοδίου τῆς διηγήσεως ταύτης ἐκρίναμεν κατάλληλον νὰ καταχωρήσωμεν ἐνταῦθα.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΛΑΝΔΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΑΣ ΝΑΪΝΑΣ.

(Ἐπεισόδιον τοῦ ποιήματος τοῦ Ῥουσλάνου καὶ τῆς Λουδμίλας ὑπὸ Ἀ. Πούσκιν)

Ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀγροβώτῃ Φιλλανδίᾳ. ὅτε δὲ ἀναγεννῶνται τὰ χόρτα τῆς ἀνοιξέως, ἔχων ἀκόλουθον πιστὸν κύνα, ὠδήγουν πάντα τὰ ποιμνία τῶν γειτονικῶν μου χωριῶν εἰς τὰ ἄγνωστα τοῖς ἀνθρώποις λειβάδια τῆς χώρας ἡμῶν.

Ἠγάπων τὴν ἀφροντισίαν τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀποκρήμους καὶ σπηλαιώδεις θράχους, αἱ δὲ καθαρὰ ἠδοναὶ ἔθελγον τὴν ἀθωότητά μου· τί νὰ σὲ εἶπω! ἤμην εὐτυχὴς καὶ ἐμακάριζον τὴν ἀγροϊκὸν μου πτωχίαν. Ἄλλ' ἔκτοτε, ὀπόσας συμφορὰς ὑπέφερα! ἄκουσόν με.

Ἡ Ναΐνα, νέα ὠραία καὶ σώφρων, ἐκαλλώπιζε τὸ χωρίον μας, ἐκάστη δὲ αὐγὴ εὐρισκεν αὐτὴν ὠραιότεραν, ὡς τὸ κοσμοῦν τὰς ἐρήμους ἀνθος. Ὅδηγῶν δὲ ποτε τὰ πρόβατά μου διὰ τοῦ παθητικοῦ ἤχου τῆς σύριγγός μου εἰς πλησιόχωρον δάσος, βλέπω αἴφνης ἐπὶ τοῦ χείλους ὀρητικοῦ χειμάρρου ὠραίαν κόρην πλέκουσαν στέφανον. ἦτον ἡ Ναΐνα.

Ἦφειλον νὰ φύγω . . . ἀλλὰ τρέμων καὶ τεταραγμένος πλησιάζω, ἡ τόλμη μου ὅμως ἀντημείφθη διὰ τῆς γενέσεως ὀλεθροῦ αἰσθήματος, τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἔρωτος, τῆς συνοδευούσης αὐτὸν εὐπιστίας, τῶν βασάνων καὶ τῶν γοητευτικῶν αὐτοῦ θελημάτων.

Ἐξ μῆνας ἔκρυπτον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μυστήριον τῆς φλογός μου· ἀλλ' ἡ περιπλέον κατάσχεσις αὐτοῦ ἠρέβιζε τὸν πόνον μου, καὶ τέλος πάντων πα-

θητική ὁμολογία ἐπρόδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου· ἀλλ' ἡ Ναίνα, ὑπερήφανος διὰ τὰ θέλητρα αὐτῆς, ἔψευσε διὰ περιφρονησεως τὰς ἐλπίδας μου· ποιμήν, μὲ λέγει μετ' ἀδιαφορίας, δυστυχῆ ποιμήν, ὄχι! δὲν σὲ ἀγαπῶ.»

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐξεληθοῦσα ἀπόφασις, ἐκ δὲ ταύτης τῆς στιγμῆς ἀπέπτη δι' ἐμὲ ἡ εὐτυχία· ἐθεώρουν τὰ πάντα μετὰ σκυθρωποῦ καὶ ἀγρίου βλέμματός· οὔτε δὲ ἡ θεὰ τῶν δασῶν, οὔτε τὰ ἄσματα τοῦ γεωργοῦ, οὔτε τὸ ψιθύρισμα τῶν ὑδάτων, οὔτε ἡ πατρικὴ καλύβη, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ ἡ φιλία, τὸ παρηγορητικὸν ὑποστήριγμα τῶν δυστυχῶν, ἠδύναντο νὰ καταπραῦνωσι τὸ ὀλέθριον πάθος μου. Αἱ ἡμέραι μου ἐφθείροντο! καταναλωθεῖς δὲ ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐνόμισα νὰ καταδαμάσω αὐτὴν ἐγκαταλιμπάνων τὰς πεδιάδας τῆς Φιλλανδίας.

Τὸ δέλεαρ τοῦ χρυσοῦ εἶχεν ἀπατήσει τὰς ψυχὰς τῶν κατοίκων τῶν ἐκτεταμένων ἐρήμων μας· συνηνώθη μετὰ τινων ἐθελοντῶν ἀλιείων διὰ νὰ τρέξω τὸ παραχῶδες στάδιον τοῦ πολέμου· ἔλεγον καθ' ἑμαυτὸν «διὰ τῆς δόξης τῶν ὀπλων θέλω καταδαμάσει τὴν ὑπερήφανειαν τῆς Ναίνας» οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τῶν συνοδοιπόρων μου ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα, καὶ τὰ πλοῖα ἡμῶν σχίζοντα ἐλαφρῶς τὰ κύματα ἔπλεον ἐπὶ τῆς ἀβύσσου τῶν θαλασσῶν.

Δέκα ὀλόκληρα ἔτη, υἱέμου, ἐποτίσαμεν τὸ ξένον ἔδαφος διὰ χειμάρρων αἵματος· μεθυσμένος ὑπὸ τὸλμης εἰς τὴν ὄψιν τοῦ κινδύνου, ἀπατῶν τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν ἐχθρῶν, ἐπροκάλουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν τύχην, καὶ ἐκλόνιζον τὴν ἰσχὺν τῶν ὑπερηφάνων βασιλείων· τὰ δὲ τάγματα αὐτῶν φοβούμενα τὴν ἀνδρίαν μου διεσκορπίζοντο φεύγοντα ἐνώπιον τοῦ σιδήρου τῆς Ἄρκτου.

Συμεριζόμεν μετὰ τῶν συνεταίρων μου τὰ λάφυρα καὶ τὴν δόξαν, ἡ φήμη ἐξύμνει τὰ ἀνδραγαθήματα ἡμῶν καὶ οἱ νικηθέντες προσεκαλοῦντο μετὰ τὴν μάχην καὶ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰ παραχώδη ἡμῶν συμπόσια. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραχῆς τῶν ὀπλων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἠδονῶν καὶ τῶν χαρμωσύνων εὐθυμιῶν ἡμῶν, πικρὰ δάκρυα ἔχυσαν πολλάκις ἡ αὐστηρότης καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ναί-

νας ἦσαν ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν ἐρωτόπληγα καρδίαν μου· ὑποχωρῶν δὲ τέλος πάντων εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν μου, ἔκραξά ποτε «ὅς ἀναχωρήσωμεν, ἀνδρεῖοι φίλοι, ἰκανῶς ἐγνώρισαν τὴν σταθερότητά σας, εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλομεν κρεμάσει ἀπὸ τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἐστιῶν τὴν λόγχην, τὸ τόξον καὶ τὴν ῥομφαίαν. «Οἱ συνεταῖροί μου πολεμιστὰὶ εἰσήκουσαν τὴν πρόσκλησίν μου ταύτην, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὰ πλοῖα ἡμῶν ἴδομεν μετ' ὀλίγον μακρόθεν τὰς ἀκτὰς τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος.

Θελκτικαὶ ἀναμνήσεις, αἰτινες διεσκοδάζετε τὴν μελαγχολίαν μου! ὄχι! ὄχι! δὲν εἴσθε πλέον κολακευτικὴ ἀπάτη· σὲ ἔβλεπον κοιτῆς τῆς νεότητός μου, σὲ ἔβλεπον καὶ ἐπίστευσα τὴν εὐτυχίαν μου! μετ' ὀλίγον ἔθεσα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς σκληρᾶς ὠρειότητος, χρυσίον, μαργαρίτας, πολυτίμους λίθους καὶ τὴν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἐχθρῶν βεβαμμένην ῥομφαίαν μου, καὶ ὀμιλῶν πρὸς αὐτὴν ἔτρεμον ἐνώπιον αὐτῆς, ὡς ὁ αἰχμάλωτος τρέμει ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ αὐτοῦ. Τὰ λαμπρὰ ταῦτα δῶρα ἐθάμβωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν νεανίδων τοῦ χωρίου καὶ ἐκάστη αὐτῶν φθονοῦσα τὴν προσφορὰν μου ταύτην ἐθεώρει μετὰ περιέργου βλέμματος τὰ πλοῖα δῶρα μου, ὅτε ἡ Ναίνα διακόπτουσα τέλος τὴν σιωπὴν καὶ φεύγουσά με, «ἦρως, μὲ λέγει μετ' ἀδιαφορίας, ἀνδρεῖε ἦρως, ὄχι! δὲν σὲ ἀγαπῶ.»

Εὐτυχῆς, υἱέ μου, εὐτυχῆς ὁ ἀγνοῶν τὰ βάσανα τοῦ ἀπερρίμμένου ἔρωτος. Αἱ ψυχραὶ περιφρονησεὶς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν λατρεύεις, δὲν σὲ ἠρέθισαν ποσῶς κατὰ τοῦ ἔρωτος, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ὁ πόνος σὲ κατατήκει, ἡ δυστυχία σου σὲ φαίνεται ἀνυπόφορος, καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποθάνης, ἂν καὶ ἡ καρδία σου γνῶρίζῃ ὅτι ἀνταγαπᾶται· ἀλλ' ἐγὼ, γέρων καὶ μὴ ἀγαπώμενος ὑπ' οὐδενός, ἐπιβεβαρυμένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν, κεκυφώς ὑπὸ τὸ γῆρας, βαδίζω πρὸς τὴν τελευταίαν μου στιγμὴν, σκάπτων τὸν τάφον μου διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν· ἂν δὲ καὶ ὁ θάνατος μὲ ἐπαπειλεῖ καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἐάν ποτε ὁ νοῦς μου ἀναπολήσῃ τὰς μακρὰς θλίψεις μου καὶ τὰς σκληρὰς δυσαρρεσκείας μου, τότε, ὦ Ρουσλάνε, βαρὺ δάκρυον βρέχει τὴν πολιάν μου καὶ ματαίως φεύγω τοὺς

λογισμούς μου· εἷς ἐξ αὐτῶν μὲ καταδιώκει ἀκαταπαύστως.

Εἷς τὸ βάθος πυκνοῦ καὶ ζοφώδους δάσους, ἄγνωστοί τινες γέροντες συνηθροίζοντο καὶ ὑπὸ τὴν προστάτιδα σκιάν τῆς νυκτὸς παρεδίδοντο εἰς τὰς ἐργασίας μυστηριώδους τέχνης· ὁ θάνατος, ἡ ζωὴ, ἡ δόξα καὶ ὁ ἔρωσ, τὰ πάντα ὑπέικουσιν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτῶν φωνήν, τὸ δὲ ἀδιάβατον κάλυμμα τοῦ μέλλοντος πίπτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο καταγώγιον, εἰς τὰς μαγείας τῶν γερόντων τούτων, ἔτρεξα ἐπικαλούμενος τὴν ἰσχυρὰν αὐτῶν δύναμιν διὰ νὰ ἀφοπλίσω τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν τῆς βασανίζουσας με ὠραιότητος.

Παραδεχθεῖς καὶ διδασκόμενος τὴν πολυμαθῆ αὐτῶν ἐπιστήμην, κατέτριβον παρ' αὐτοῖς, υἱέ μου, τὴν ζωὴν μου, τὰ δὲ ἔτη ἐπεσωρεύοντο ἐπ' ἐμοῦ· ἐλησημόνουν ἑμαυτόν. . . . ὅτε δὲ τέλος φωτισθεῖς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης ἐγνώρισα τὰς κεκρυμμένας πτυχὰς τῶν μεγαλητέρων μυστηρίων, καὶ ἠδυνάμην νὰ ἐπικαλεσθῶ τοὺς δαίμονας ἄρωσ, ἔρωσ, ἔκραξα, ἡ εὐτυχία μου ἐτοιμάζεται, ναί! Ναίνα, θέλω σὲ ἀπολαύσει». Τὸ ἐπίστευον, ἀλλὰ τὸ θάρσαρον πεπρωμένον ἐξαπατῶν τὰς εὐχὰς μου μὲ ἐνέπαιξε σκληρῶς.

Μεθυσμένος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἤρχισα τοὺς ἐξορκισμούς μου εἰς μεμονωμένον τόπον· τολμηρὸς ἐφάμιλλος τοῦ Τσερνομόρου, ἔκραξα εἰς βοήθειάν μου τοὺς δαίμονας· αἴφνης ἀκούω τρομερὰς βροντὰς, ὁ καταπίπτων κεραυνὸς διασχίζει τὸν δρίζοντα, οἱ ἄνεμοι συρίζουσι, λαίλαπες ὑψοῦνται καὶ ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Νομίζω ὅτι ἔφθασεν ἡ ἐπιθυμητὴ στιγμή . . . ἀλλὰ τί βλέπω; μικρὰν τινα γραίαν τῆς ὁποίας ἡ δυσειδὴς μορφή ἦτον ἀπερίγραπτος· εἶχε σῶμα σκελετῶδες, τρίχας λευκάς, ῥάχιν καμπύλην, μύτην ὀξεῖαν, κόρας τῶν ὀφθαλμῶν συστρεφομένας, δέρμα ὑπόξανθον καὶ κεφαλήν τρέμουσαν· ἐνὶ λόγῳ ἦτον ἡ εἰκὼν τῆς φθίσεως.

Ἦτο τάχα ὄνειρος, ἡ ἀπάτη τῆς φαντασίας μου; ὄχι! ἦτον ἡ Ναίνα! . . . εἰς τὴν θεάν ταύτην ὁ νοῦς μου ἐταράχθη, ἔφριξα καὶ ἐσιώπων. . . τέλος, ὦ Ρουσλάνε, ὑπερνικῶν τὸν τρόπον μου, ἔκραξα μετὰ δακρύων, «ὦ Ναίνα, εἶναι τοῦτο δυνατόν;

εἶσαι σύ; ὦ Ναίνα, τί ἔγιναν τὰ θέληγτρα σου; διὰ τὴν θλίψιν μου ταύτην ὀφείλω τάχα νὰ γογγύσω κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις διέταξε τὴν φρικαλέαν ταύτην μεταβολήν; ἢ καθ' ἑμαυτοῦ, διότι εἶχα ἀφήσει τὴν ἀχάριστον ἐρωμένην μου! εἰπέ με, παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἐκ τῆς ἡμέρας ταύτης; ἀφ' ὅτου ὁ ζωηρὸς μου ἔρωσ . . . .

«Παρῆλθον σωστὰ τεσσαράκοντα ἔτη, ἀπεκρίθη ἡ λευκότριξ νύμφη· αἱ! ἀφ' ὅτου δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, ὁ χρόνος μετήλλαξε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν μου· εἶμαι ἐβδομηκοντοῦτις· ὑπόφερε λοιπὸν τὴν περίστασιν ταύτην μετ' εὐθυμίας· καὶ σὺ δὲν εἶσαι πλέον νέος καὶ τοῦτο με παρηγορεῖ· καὶ ἐὰν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἡ νεότης εἶναι κούφη, καὶ τὸ νὰ γηράσῃ τις ὀλίγον δὲν εἶναι δυσάρεστον γνωρίζω καλῶς, φίλε μου, ὅτι τὸ πρόσωπόν μου δὲν ἔχει πλέον τὴν λάμψιν τῶν ῥόδων τῆς ἀνοιξέως, ἀχάριτες τῆς νεανικῆς ἡλικίας μὲ ἀπεχαιρέτησαν, ἡ μύτη μου μακρύνεται, ἔγινεν ὀξεῖα καὶ δὲν ἔχω πλέον ὀδόντας, ἀλλ' ἔχω μέσον διοῦ νὰ σὲ ἀρέσω, καὶ ἰδοὺ ἐμπιστεύομαι τὸ μυστικόν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου. . . . γηραιέ μου ἔραστά! εἶμαι . . . εἶμαι φαρμακεύτρια!

Εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἔμεινα ἄφωνος καὶ ὄλος κυριευμένος ὑπὸ τῆς φρίκης κατηρώμην τὴν ἐπιστήμην μου, ἥτις ὑπερῆξανε τὰ δεινά μου· οἴμοι! ἐγνώρισα μὲν ἀλλὰ πολλὰ βραδέως τὴν ὀλέθριον ἀφροσύνην τῆς μαγείας! ἐθριάμβευσα κατὰ τῆς ὑπερφηάνου ψυχῆς τῆς ἐρωμένης μου διὰ τῆς ἰσχύος τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ τὸ τέρας μ' ἐξεδικήθη διὰ τῆς τρομερᾶς ὁμολογίας τοῦ πολλὰ ὀψίμου αὐτῆς ἔρωτος, τὴν ὁμολογίαν τοῦ ὁποίου ἤκουσα διὰ τοῦ αἰσχροῦ αὐτῆς στόματος.

Αἱ! ἀγαπητὴ ῥουσλάνε, ὁποία τρομερὰ δοκιμασία! ὄλος συγκεχυμένος προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμούς

πρὸς τὴν γῆν, ὅτε ἡ ἔβδομηκοντοῦτις Ναίνα ἐθήχουσα ἀπέτεινε πρὸς ἐμὲ τοὺς ἐρωτικoὺς τούτους λόγους.

» Κατὰ τὴν τρυφεράν μου ἡλικίαν ἤμην ὀλίγον
» σκληρά, ἤμην δύσκολος ὡς πρὸς τὰ αἰσθητά τῆς
» καρδίας, ἀλλ' ἡ μεταμέλεια ἐπέρχεται ἀφ' οὗ πα-
» ρέθη ἡ νεότης· ἐκ τῆς ἀργοπορίας ὅμως ταύτης
» δὲν ζημιῶσαι τίποτε, ἀγαπητὲ ἐραστᾶ, ἡ καρδία
» μου εἶναι νέα, δεκτικὴ τρυφερῶν αἰσθημάτων, καὶ
» δὲν ὑπεῖξε ποτὲ εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἔρωτος· ἀλλὰ
» σήμερον αἰσθάνομαι τὰς μεθυστικὰς αὐτοῦ πρα-
» φορὰς· ἐνικήθην καὶ φλέγομαι διὰ σέ! »

Λέγουσα δὲ ταῦτα ἡ ἔσχατόγηρος παρθένος καὶ στρέφουσα πρὸς με τρυφερὰ βλέμματα, ἤρπασε τὰ φορέματά μου διὰ τῆς ὤχρας καὶ σκελετώδους αὐτῆς χειρὸς καὶ με εἴλκυε πρὸς ἑαυτήν.

Πλήρης ἀηδίας ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῆς, ἐνισχυθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ κινδύνου, ὤθησα τὴν παράφορον φαρμακεύτριαν καὶ ἔφευγον ἐκβάλλων κραυγὰς μεγάλας.

'Ἄλλ' ἡ γραῖα ὄρμαξ κατόπι μου καὶ μετὰ τόνου πνέοντος ἐκδίκησιν κραυγάζει, « ἀχάριστε, ἄλλοτε » ἐδοκίμασες νὰ ταράξης τὰς ἡμέρας ἀθώας παρθένου, τώρα δὲ ὅτε τρέχω πρὸς τὴν φωνήν σου προσποιεῖσαι, ὅτι δὲν με γνωρίζεις καὶ καταρᾶσαι τὴν ἐρωμένην σου· ἰδοὺ ὅποιοι εἴσθε ὅλοι οἱ ἄνδρες σήμερον, προδοταὶ καὶ ἀπαταιῶνες. » Ἐρως, σὺ γνωρίζεις ὅτι μόνον αὐτὸν ἠγάπων, οὗτος δὲ καταφρονεῖ τὴν προσφορὰν τοῦ πάθους μου! Ὑπαγε, παραίτησόν με, ἄπιστε διαφθορεῦ, ἀλλ' ἐγρήγορα ἢ εἰς τὴν μανίαν μου ὑπέικουσα τέχνη μου θέλει με ἐκδικήσῃ κατὰ τοῦ ὑβρίζοντός με ἐραστοῦ. »

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τοῦ φρικτοῦ τούτου δαίμονος· ἔκτοτε ῥίφθεις εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην μακρὰν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τῶν ὁπίων συνέλθον ἀποστροφῆν, χρεωστῶ, υἱέ μου, εὐτυχεῖς τινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὴν ἀνάγκυσιν καὶ εἰς τὴν μελέτην. 'Ἀλλὰ ἡ Ναίνα με καταδιώκει ἐχθρικῶς, τὸ φρικαλέον τοῦτο τέρας ἀκαμπτον διαμένον, θέλει ἴσως ἐπιφέρει καὶ κατὰ σοῦ τὰς μαύρας προσβολὰς τῆς ἀπανθρώπου αὐτοῦ λύσσης, θέλω ὅμως σὲ μάθει νὰ προσφυλαχθῆς ἀπὸ τοῦτον τὸν κίνδυνον· καὶ ἐὰν ὀφείλω νὰ πιστεῦσω ἔμπνευσίν τινα, ἣτις με φωτίζει, ὁ οὐρανὸς ἀποστρέφει ἀπὸ

σοῦ τὸν θυμὸν αὐτῆς καὶ σὲ προετοιμάζει εὐχάριστον μέλλον.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διήγησις τοῦ μάγου Φιλλανδοῦ, διὰ τῶν συμβουλῶν τοῦ ὁποίου ὁ ἀνδρεῖος Ρουσλάνος ἐθριάμβευσεν ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ ἀντιζήλων καὶ ματαιώσας τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις τοῦ γόητος Τσερνομόρου καὶ τὰ φίλτρα τῆς φαρμακευτρίας Ναίνας, κατῶρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν τὴν ὠραίαν Λουδομίλαν, τὴν ὁποίαν ἐπαναγαγὼν εἰς τὴν πατρίαν ἐστὶν ἐνυμφύθη, ἐπαναληφθείσης τῆς ἐροτῆς τῶν ἕνεκα τῆς ἀρπαγῆς αὐτῆς διακοπέντων γάμων.

Ο ΒΟΥΣ ΤΗΣ ΘΙΒΕΤΗΣ.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν βοῶν εἶναι περιεργότατον διότι διαφέρει πολὺ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφήν ὄλων τῶν ἄλλων· ἐπειδὴ ἔχει μακρὰς, πυκνὰς, ὀμαλὰς καὶ λεπτὰς τρίχας καλυπτούσας ὄλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, αἵτινες καταπίπτουσαι μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ὁμοιάζουσι μᾶλλον κρωσσὸς μετὰξῆς, ἢ ἔρια· ἕτερον ἀλλόκοτον διακριτικὸν σημεῖον τοῦ ζώου τούτου εἶναι τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ κύφωμα, ὅμοιον τῷ τῆς Καμήλου, περίξ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι πυκνοὶ κρωσσοὶ ἐρίου· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἔχει ἕτερον μικρὸν στεφανοειδὲς κύφωμα· ἡ δὲ οὐρὰ αὐτοῦ ὁμοιάζει τὴν τοῦ ἵππου, οὕσα ὡς ἐπιτοπλεῖστον λευκοῦ χρώματος, ὅταν τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ ζώου εἶναι μέλαν, πολὺ ὅμως πυκνοτέρα καὶ σιλπνοτέρα τῆς τοῦ ἵππου, καὶ φθάνουσα μέχρι τῶν ποδῶν.

Τὸ ζῶον τοῦτο γεννᾶται εἰς τὴν Θιβέτην καὶ ζῆ συνήθως εἰς τὰ ψυχρότερα μέρη, ὡς μᾶλλον κατάλληλα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ θερμὴν αὐτοῦ μηλωτῆν· εὐαρεστεῖται δὲ κυρίως εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ὅπου νάχεται καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν. Ὁ Βοῦς τῆς Θιβέτης εἶναι φύσει ἄγριος, μελαγχολικὸς, ἀνήσυχος καὶ δυσανάγωγος· ἐξημερώνεται δυσκόλως καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ κατάστασιν μάλιστα ὑποφέρει νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ χεῖρα ὁ κύριος αὐτοῦ· ὡς δὲ πρὸς τοὺς ξένους ἔχει μόνον εἶναι ἀπρόσιτος, ἀλλ' ἐρεθίζεται ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου κινήματος, καὶ κυρίως ἡ φαντασία αὐτοῦ προσβάλλεται ὑπὸ τῆς θέας τῶν ζωηρῶν χρωμάτων· ἅμα δὲ ἐξαγριωθῆ, τὸ μὲν σπινθηροβολοῦν αὐτοῦ βλέμμα ἐξά-